

РЕШЕНИЕ

№ 7926

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 30.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7467** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от С. А. Ц. от [населено място],[жк][жилищен адрес] със съдебен адрес за призоваване – [населено място], [улица] , ет.2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2237/21.07.2023г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ -СДВР – П. К. Ц., с която на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че е издадена от некомпетентен за това орган, не е спазена законоустановената форма, тъй като не са съобразени посочените фактически обстоятелства, което е довело до ограничаване правото на защита. Счита, че описаната в съставения АУАН фактическа обстановка не означава, че в действителност е извършено нарушение. Счита, че наложената принудителна административна мярка е прекомерна и не отговаря на целта на закона. В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Л.Т., който заявява, че поддържа жалбата като изтъква, че процесната заповед не е

изготвена в съответствие с изискванията на чл.59 ал.2 от АПК, както и че заповедта е издадена от некомпетентно лице. Излагат се аргументи, че липсват изложени фактически основания, изтъква се обстоятелството, че жалбоподателят е възстановил всички материални щети, настъпили след причинетото пътно-транспортно произшествие. Сочи, че наложената репресия с оспорената принудителна административна мярка излиза извън рамките на обичайната тежест на налагане на подобни наказания, което го прави несъвместимо с целта на закона. Моли съда да отмени оспорения административен акт. Не претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, не се явява и не се представлява. Не е изразено становище по жалбата.

Софийска Градска прокуратура – редовно уведомена, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като разгледа предоставените доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

На 21.07.2023г. в [населено място], около 21.15 часа, жалбоподателят С. Ц. управлявал собствения си лек автомобил „С. Ц5“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като около 30 метра преди кръстовището с [улица], поради несъобразена скорост реализира пътно-транспортно произшествие в разделителна мантинела в ляво от пътя, след което удря спрели пред него автомобили – л.а. „Шевролет Авео“ с рег. [рег.номер на МПС] , л.а. „Хюндай И 20“ с рег. [рег.номер на МПС] и л.а. „О. 3.“ с рег. [рег.номер на МПС] . На място пристига полицейски екип от отдел „Пътна полиция“ –СДВР, който извършил проверка по отношение на жалбоподателя с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 № А.-0142, с проба № 02013, който отчетел положителен резултат за наличие на алкохол в кръвта- 1,78 промила на хиляда. / лист 16 от делото/

На С. Ц. е издаден талон за медицинско изследване № 077021 за УМБАЛ „Св.А.“

Съставен е АУАН Серия ГА № 1037909 от 21.07.2023г. от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна Полиция за нарушение на чл. 20 ал. 2 от ЗДвП и за нарушение на чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП.

Извършено е химическо изледване на биологичен материал на жалбоподателя, изготвен е протокол за химическо изледване № 406/24.07.2023г. /лист 26 от делото/, от Х. С. – химик в Специализирана химическа лаборатория към УМБАЛ „Света А.“, в който е посочено, че в изследваните проби кръв, взети от С. А. Ц. се доказва етилов алкохол в количество 1,34 промила.

Въз основа на посочения АУАН е издадена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП с № 2237/21.07.2023г, издадена от П. К. Ц. на длъжност младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор в Отдел Пътна полиция“ СДВР. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 21.07.2023 г.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, както и писмени доказателства, представени от процесуалния представител на жалбоподателя, касаещи здравословното състояние на жалбоподателя и съпругата му, доказателства за обезщетяване на имуществените вреди, констатирани по отношение на останалите автомобили, участващи в пътно –транспортното произшествие, писмени доказателства, относно професионалните качества на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намери от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в 14-дневния преклузивен срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2237/21.07.2023г. е издадена от компетентен орган, в съответствие с приложената и приета като писмено доказателство Заповед 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР - ст. комисар Л. Н., с която се определя принудителните административни мерки по чл. 171 т.1, т.2, т.2а, т.3, т.4, т. 5 буква „а“ и т.6 от ЗДвП да се налагат с мотивирана заповед от длъжностни лица- държавни служители от отдел „ Пътна полиция“ при СДВР-полицейски органи по чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. Предвид това твърденията на жалбоподателя за некомпетентност на органа, издал заповедта са изцяло неоснователни.

Оспореният акт е издаден съгласно изискването на чл.59 от АПК - в писмена форма и съдържа реквизитите на чл.59 ал.2 от АПК.

Неоснователни са изложените твърдения относно липса на фактически основания Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установените нарушения, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е управлявания от жалбоподателя лек автомобил, номера на техническото средство и номера на иззетата проба на жалбоподателя за употреба на алкохол.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК.

Заповедта е издадена във връзка с проведено и приключило административнонаказателно производство по реда на ЗАНН, в рамките на което е установено административно нарушение – чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП, съставляващо

материалноправното основание за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Следва да се има предвид, че закона, в разпоредбата на чл. 171 ЗДвП, не е обвързал прилагането на мерките за принуда с приключването на административнонаказателното производство с влязло в сила наказателно постановление. За издаването на заповедта по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, следва да бъдат установени фактите от хипотезата на правната норма, а именно както в случая концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство.

Заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон, противно на изложените в жалбата доводи. Безспорно фактите от състава на нарушението по чл. 5 ал 3, т.1 от ЗДвП са установени за целите на производството по чл. 171 от ЗДвП със съставения АУАН серия ГА № 1037909/21.07.2023 г., имащ констативна функция и предвид, че същите са фактически основания за издаване на оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка.

АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, същият съдържа фактическото основание на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК. Жалбоподателят в настоящия случай не обори по надлежния ред в производството по оспорване на заповедта за прилагане на принудителната мярка фактическите констатации, поради което съдът приема за безспорно наличието на предпоставките за издаване на административния акт по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон, предвиждащ налагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасност на движението и преустановяване на административни нарушения на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средства, определящо съдържанието на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“.

Следва да се има предвид и, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон притежават доказателствена сила до доказване на противното, а в процесния случай от страна на жалбоподателя по делото не се ангажираха доказателства за опровергаване на описаните в акта факти и обстоятелства. Поради това, съдът счита, че не е оборена материалната презумптивна доказателствена сила на приложения към преписката АУАН серия ГА № 1037909/21.07.2023 г.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицински или химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Безспорно е доказано, не само чрез пробата с техническо средство – алкотест Дрегер 7510, но и чрез надлежно изготвено химическо изследване / лист 76 от делото/, че

жалбоподателят при управление на собствения си автомобил е бил с наличие на етилов алкохол в кръвта си в концентрация 1,34 промила. Доказателства оборващи тези констатации не са ангажирани и не са представени в хода на настоящото съдебно производство.

Мярката по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по своята същност няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината, чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, и се прилага превантивно. За да приложи ПАМ, за компетентния административен орган е достатъчен съставеният надлежно АУАН с констатирано от компетентните лица нарушение, което при условията на обвързана компетентност го задължава да приложи посочената мярка.

Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, ПАМ се прилага под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца“. С настъпването на посоченото прекратително условие се преустановява действието на мярката, като в закона е предвиден максимален срок за приложението ѝ. Следователно определянето на конкретен срок на действие на процесната мярка не е задължителен реквизит на заповедта.

Както се посочи предназначението на процесната ПАМ е с превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението – управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя над 0,5 на хиляда и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Ето защо приетите като писмени доказателства медицински документи от м.10.2023г. от УМБАЛ „Свети Иван Рилски“ ЕАД, изготвени от д-р Е. С., д-р В. и д-р К., удостоверяващи дегенеративни промени в лумбалния отдел и двете тазобедрени стави, МР данни за дискови хернии, както и данни за рецесуална стеноза вляво на ниво Л4-Л5, влошеното здравословно състояние на жалбоподателя и на неговата съпруга, не са достатъчно основание за отмяна на процесната заповед, както и да окажат превес над степента на засягане на обществените отношения, които жалбоподателят е допуснал с реализиране на извършените административни нарушения на Закона за движение по пътищата, а именно нарушаване на безопасността на движението по пътищата. Съдът съобрази и обстоятелството, че жалбоподателят е магистрат и в това си качество и с оглед представените доказателства за проявени високи професионални качества при изпълнение на служебните си задължения, очакванията, които общественото му възлага при управление на МПС са със значителна степен по –високи в сравнение с другите членове на обществото, а именно да бъде проявен от същия стриктен самоконтрол и висока отговорност, когато е водач на МПС и участник в движението по пътищата. Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на

движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС при наличие на концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в рамките на правомощията му, в необходимата писмена форма, съдържаща правните и фактически основания за издаването ѝ, при липса на съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и целта му, поради което същата е законосъобразна.

По разноските в производството:

От страна на ответника в производството не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 61-ви състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Ц. със съдебен адрес за призоваване –гр.С., [улица] , ет.2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2237/21.07.2023г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ -СДВР – П. К. Ц., с която на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: